

■ 18 Kasım
2016 Cuma
■ Sayı: 54
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN
EGME

Yontma taş devri ilerlemeydi

Ama 1 milyon yıl önce...
Hep söylediğimiz gibi, ABD'de sistem uzun
süredir 'bir yontulmuş, bir yontulmamış
başkan'la yürüyor, bir değişiklik yok.
Burjuva siyasetçileri kaliteleriyle
değerlendirmek ise bizim işimiz değil.

GERİSİ YALAN

İZBAN İŞÇİSİ | BARIŞ MÜCADELESİ NEDİR? | KAMPÜSE SIKIŞAN KAYBEDER | AYPATEKS
AVCILAR BELEDİYESİ | ANNELERE YARI ZAMANLI SÖMÜRÜ | TRUMP IŞIĞINDA AB GERÇEĞİ

AKP'Lİ BAKAN İLE CHP'Lİ BAŞKAN İZBAN İŞÇİSİNE KARŞI BİRLEŞTİ...

İZBAN işçisi gücünü

İZMİR'İN İKİ YAKASINI BİRLEŞTİREN AMA KENDİLERİNE REVA GÖRÜLEN SEFALET ÜCRETİ YÜZÜNDEN KENDİ İKİ YAKALARI BİR TÜRLÜ BİR ARAYA GELMEYEN İZBAN İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ 8. GÜNÜN SONUNDA ORTALAMA YÜZDE 16.5 ZAM ANLAŞMASIYLA SONUÇLANDI... İZBAN İŞÇİSİ, HİÇBİR KUVVETİN, ÖRGÜTLÜ DİRENİŞİ YENEMEYECEĞİNİ BİR KEZ DAHA GÖSTERDİ.

İzmir'in kuzeyindeki Aliğa ile güneyindeki Torbalı'yı birleştiren 111 kilometre uzunluğunda bir banliyö hattı "şirketi" İZBAN... Günde 300 binden fazla yolcunun kullandığı İZBAN hattını çalıştıran, emek veren, ayakta tutanlar işçiler: makinistler, teknisyenler, istasyon operatörleri, gişe çalışanları, bakımçılar...

Her gün yaklaşık 300 bin İzmirliyi 111 kilometre taşıyan, işe götüren, eve döndüren, okula ulaştıran, sevdiklerine kavuşturan İZBAN işçilerininin 104'ü asgari ücret alıyor, geri kalanlar arasındaysa en yüksek maaş bin 600 liraydı... İkramiye, iş güclüğü

tazminatı ve diğer sosyal yardımlar da, benzer kurumlara göre hayli düşüktü...

Kentte son derece kritik bir kamu hizmetini sunan İZBAN işçileri, yıllardır süregelen bu olumsuz koşullarını düzeltmek için, patronlarla toplu iş sözleşmesi yapmak istediler ve Haziran'da masaya oturdular.

Demiryol-İş Sendikasında örgütlenen işçiler, Haziran'dan bu yana patronlarla toplu iş sözleşmesi imzalamaya çalıştılar ama görüşmeler tıkandı, çalışanlar ile patronların çıkarları çatıştı, anlaşma sağlanamadı ve İZBAN işçileri "grev" dedi.

8 Kasım Salı günü 304 işçiyle başladı grev... İstasyonlara "Bu iş yerinde grev vardır" pankartları

asıldı, işçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak haklı ve meşru direnişlerini başlattı.

NE İSTEDİ İZBAN İŞÇİLERİ?

İZBAN işçileri, aynı işi yaptıkları İzmir Metro işçileri ile aynı ücreti almak istediler. Yüzde 24'lük artışla, en düşük net ücretin bin 734 liraya yükseltilmesini isteyen işçiler, ikramiyelerin de 70 günden 90 güne çıkarılmasını talep etti.

Sendikanın iş yeri baş temsilcisi ve aynı zamanda İZBAN'da makinist olan Ahmet Güler, İZBAN işçisinin ne istediğini şöyle anlatıyordu grev günlerinde:

"6 Haziran'dan itibaren toplu sözleşme görüşmelerimize

başladık. İzmir halkını mağdur etmemek için bütün iyi niyetimizi gösterdik. 304 sendika üyesi arkadaşımızla defalarca işvereni-mizle görüşme yaptık ancak tüm iyi niyetimize rağmen görüşmelerimiz karşılıklı bulmadı. Oransal olarak yapılan ve kamuoyuna bildirilen yüzde 15'lik bir teklif olduğu söyleniyor ancak bu teklif sebebiyle, yoksulluk sınırında ücret almamız demek oluyor. 104 arkadaşımız hâlâ asgari ücret alıyor. İzmir halkını mağdur etmek istemezdik. 300 bin yolcu her gün biz görüyoruz, onları taşıyoruz. Greve mecbur kaldık. Biz vazgeçmeyeceğiz. Aldığımız ücretler yaptığımız işe oranla çok düşük. Ne kadar sürerse biz bu

fark etti

işin arkasında olacağız, hiçbir zaman pes etmeyeceğiz.”

MAAŞLAR DEĞİL KOŞULLAR DA KÖTÜ

İZBAN'da şoför, makinist, teknisyen ve gişe çalışanları asgari ücretle, yaklaşık 200 işçi de asgari ücretin çok az üzerinde ücretlere çalıştı 2010'dan beri. Diğer koşullar da kötü: İZBAN ortaklarının diğer kurumlarında, örneğin İzmir Metro'da, TCDD'de 100 günün üzerinde olan ikramiye, İZBAN'da 70 gün... Diğer kurumlarda 300 liraya varan iş gücü tazminatı İZBAN'da 50 ile 80 lira arasında... Diğer kurumlarda 270 liraya varan yatacak yardımı İZBAN'da 4 lira... Diğer kurumlarda çalışanlar çalıştıkları her yıl için kıdem zammı alırken, İZBAN'da 2010 yılından sonra işe girenlerin ücretleri her yıl için 15 TL eksik uygulanıyor... Diğer kurumlarda vardiyalı çalışanlara yüzde 33'e varan vardiya primi uygulanırken, İZBAN'da vardiya primi hiç yok...

Bir başka ifadeyle...

İZBAN işçilerinin talep ettiği ücret ile patronların önerdiği ücret arasında, 304 işçi için aylık 53 bin 111 liralık bir fark var. An-

cak İzmir Büyükşehir Belediyesi ve TCDD'den oluşan işverenler, İZBAN işçisine bu farkı vermemekte diretti... İZBAN işçisi de almak için 8 gün boyunca kararlı bir şekilde direndi.

İZBAN'IN PATRONLARI KİMLERDİR?

30 Haziran 2010'dan beri İzmirliyle toplu ulaşım kamu hizmeti veren İZBAN'ın yarısı İzmir Büyükşehir Belediyesine, diğer yarısı TCDD'ye ait... Yani iki patronu var İZBAN'ın: İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı CHP'li Aziz Kocaoğlu ve Ulaştır-

İZBAN'daki grevin 7. gününde, Alsancak istasyonundaki işçileri ziyaret eden Komünist Parti İzmir İl Örgütü, işçileri meşru mücadelesinde yalnız bırakmayacaklarını söyledi.

SINIRDA...

İZBAN A.Ş. ile Demiryol-İş Sendikası arasındaki görüşmede ücret ile ilgili alınan kararlar doğrultusunda birinci yıl brüt tavan çıplak ücretleri aşağıdaki gibi belirlendi:

Tekniker: 2 bin 340 TL
Sürücü: 2 bin 300 TL
Teknisyen: 2 bin 075 TL
İstasyon Operatörü: 2 bin 030 TL
Muhasebe Personeli: Bin 940 TL
Veznedar: Bin 885 TL
Gişe Görevlisi: Bin 885 TL

Vanlan anlaşmaya göre birinci yılın ikramiye ücreti 75 güne çıkarıldı, taban ücret ise brüt bin 800 TL oldu. İkinci yılın birinci 6 ay ücretlerine önceki 6 aya ait TÜFE oranında artış yapılacak. Ek olarak "Teknisyen" grubuna brüt 75 TL, "İstasyon Operatörü" grubuna brüt 50 TL artış yapılması kararlaştırıldı.

İkramiye ise ikinci yıl için 80 güne çıkarıldı. Ücreti ödenen yemek bedeli günlük 12 TL oldu. İkinci yılın ikinci altıncı ay ücretlerine ise önceki altı aya ait TÜFE oranında artış yapılacak. Ek olarak "Teknisyen" grubuna brüt 50 TL, "İstasyon Operatörü" grubuna brüt 25 TL artış yapılacak. İkramiye ise çalışılan gün sayısına göre uygulanarak 85 güne çıkarılacak.

ma Bakanı (fahri (!) İzmirli Binali Yıldırım'ın halefi) AKP'li Ahmet Arslan.

Olup biten çok açık aslında: Bu CHP'li ve AKP'li iki patron "vermemek" için; yüzlerce İZBAN işçisi de haklarını almak için direndi...

Kent içi ulaşımı bir kamu hizmeti değil de, para kazanılacak, kâr edilecek bir rant alanı olarak gören patronlar, yani Büyükşehir Belediyesi ve TCDD bin türlü mazeret sıralarken; işçiler haklarını almak için mücadele ediyordu...

İZBAN işçisinin talebi gayet açık, net ve anlaşılırdı: İnsanca yaşayacak ücret. Sefaletle mahkûm etmeyecek ücret. Eşit işe eşit ücret. Anlamlı sosyal haklar.

Patron Aziz Kocaoğlu bir de tehdit etti: "Artık greve çıkılmıyordur. Sendika yüzde 15 zammı kabul ederek imzalamak kaydıyla sözleşme yapılabilir. Bunun dışında zam vermek Türkiye'deki

bütün dengeleri bozacaktır. Yaşayacaklar, görecekler."

AKP iktidarı da, CHP'li patron Kocaoğlu'nun bu söylem ve yaklaşımının arkasında durdu. Her zaman olduğu gibi, emekçilere karşı buldukları safın bilincinde olarak ve bunu açıkça göstererek, bir ağızdan konuştular.

Sermayenin temsilcisi olduklarını ilan ettiler!

GREV KIRICISI KOCAOĞLU

İşçilerin hak arama mücadelesini, kent içi ulaşımı aksatmak için bir AKP organizasyonu olarak nitelendirecek denli şirazesi kayan Aziz Kocaoğlu, aynı zamanda bir "grev kırıcısı" olarak da işlev gördü.

Çünkü... İZBAN grevinin 3. gününde grevi kırmak için taşeron şirket devreye sokuldu. 14 taşeron işçi ve makinistle, Çiğli ve Aliğa arasında 9 durakta seferler sürdürüldü. Öte yandan grevi etkisizleştirmek için otobüs şoförlerinin izinleri iptal edildi ve şoförler fazla mesai ile çalıştırıldı.

VE GREV 8. GÜNÜNDE ANKARA'DA ANLAŞMA İLE SONLANDIRILDI...

Grevin 8. gününde, Ulaştırma Bakanı'nın arabuluculuğunda bir araya gelen İZBAN Yönetimi, Kocaoğlu ve Demiryol-İş Sendika yönetimi işçilerin taleplerinin çok altında, İZBAN yönetiminin sunduğu teklifte ufak iyileştirmelerle belli bir noktada anlaşılabilir. İşçiler ortalama yüzde 16.5 civarında bir zam almış oldular.

Barış mücadelesi nedir,

**OHAL ALTINDA
BARIŞ DERNEĞİ DE
SALDIRIYA UĞRADI.
SÖZ KONUSU OLAN
"BİZİM" BARIŞ
MÜCADELEMİZ.
1950'LERDE,
1970'LERDE
VE SONRA
GÜNÜMÜZDE
YENİDEN ORGANİZE
OLAN, HARCINDA
VE MERKEZİNDE
KOMÜNİST
HAREKETİN
DURDUĞU BARIŞ
HAREKETİNİN
MÜCADELESİ.
NEDİR BU SALDIRI?
PEKİ NEDİR BİZİM
BARIŞ MÜCADELESİ?
KAÇ YAZAR
SALDIRINIZ BÖYLE
MÜCADELEYE!**

Savaş kötülerin eseri midir? Evet ölümü isteyen, öldürmeyi organize eden, öldürerek tahakküm kuran "iyi" olamayacağına, tüm bunları tasarlayan ve yapanların "kötü" olmak zorunda olduklarına göre, öyledir. Lakin bu hiçbir şeyi açıklamayan bir totolojidir. Kötülük insanın bir "hali" değildir ve kötülüğün de nedeni vardır. Savaş kötülüğüne karşı mücadele etmek isteyenlerin de ne yapacakları bu nedeni nasıl tanımladıklarına göre belirlenir.

Savaş, çağımızda emperyalist-kapitalizm tarafından belirlenen bir kategoridir. O kadar öyledir ki, aile ve mahalle kavgalarının ötesine geçip kapsamı, öyle onlarca devletin dahil olduğu "dünya savaşımı" olaylara sığamazdan çok önce, büyük gerilimler düzeyine çıktığımızda bile karşınıza emperyalist çıkarlar çıkmaktadır. En azından emperyalistler arkadan itmiş veya engel olmak ellerinden gelen çok şey olmasına rağmen parmaklarını kımıldatmamışlardır. Çağımızda savaşların olgusal karakteri budur.

Nedensel ilişkiye sıra gelince, paranın soğuk ve acımasız gücüyle karşılaşırız. Kapitalizmin motoru kârdır ve emperyalizm bu motorun uluslararası alanda harekete geçmesine indirgenebilir. Savaş buradan çıkmaktadır.

En emperyalist, az emperyalist meselesi değildir konumuz. Çatışmanın temel belirleyeni

sermaye sınıfının kâr hırsı, bu hırsın üstünde yükselen rekabettir. Yoksa emperyalizm soyut bir egemenlik kurma arzusu, bu yönde bir psikolojik sapkınlıktan kaynaklanmaz.

Sermaye sınıfları ve devletleri birbirlerini yerken işçi sınıfları ve emekçi halk kitleleri savaşın ilk tokadını yiyecek olanlardır. Asker olarak, aç kalarak, göç ederek tokat yerler. Ama dahası vardır.

Sermaye sınıfları ve devletlerinin üstünde rekabet ve savaş ettikleri şey aslında bu emekçi milyonların emek gücüdür. Kârın kaynağı bu insanların emeğidir ve patronlar emeğe daha fazla el koymak için emeğin sahiplerine birbirlerini öldürtürler.

Bu saldırılar karşısında haklı direnişler haklı savaşlar örgütlendiğinde, o çatışmaya kayıtsız kalamaz bizim barış mücadelesi-

Barış Derneği ve Dünya Barış Konseyi

Dünya Barış Konseyi, İkinci Dünya Savaşı'nın ardından komünist hareketin dünya çapında oluşturduğu "cephe örgütleri"nden biri olarak şekillendi. 1949'da Fransız nükleer fizikçi bilim insanı Jean Frédéric Joliot-Curie'nin kurucu başkanlığında kurulan Konsey savaş tehlikesini bertaraf etmek, silahlanmayı durdurmak, özel olarak nükleer silahlanma engellemek için büyük kitle mücadeleleri örgütlemiş ve bu mücadeleler çerçevesinde dünyanın dört bir tarafından aydınlan harekete geçmiştir. Konsey Birleşmiş Milletler tarafından resmen tanınan ve çeşitli BM organlarında temsil edilen bir örgüttür. Barış Derneği yıllardır Konseyin

Yürütme Kurulu üyeliğini sürdürmektedir.

Kurumun adının ne olduğu bir noktadan sonra önemsizdir, böyle tarihsel mücadelelerde. 1950'de de Türkiye'de Türk Barışseverler Cemiyeti kurulur. Behice Boran'ın başkanı olduğu dernek Türkiye'nin Kore Savaşı'na katılmasına karşı mücadele eder. 1977'de Türkiye Barış Komiteleri Derneğinin kurucu başkanı ise Mahmut Dikerdem'dir. 2003'te "bizim" barış örgütümüz üçüncü kez yeniden kuruldu. Barış Derneği Türkiye'de savaş rüzgarlarının hiç dinmediği on üç yıldır sayısız eylem, etkinlik, konferans, uluslararası toplantı düzenledi, kitle gösterilerine imza attı.

barış derneği

Elbette ve hem bir övünç vesilesi hem de eşyanın tabiatı gereği, üç dernek de dönemin Türkiye Komünist Partisi'nin inisiyatifiyle doğmuşlardı.

nasıl verilir?

miz ve barışseverlerimiz. Barış için savaşmak da gerekebilir. Haklı savaşta savaşmak bizim barış mücadelemizin ayrılmaz parçasıdır.

Kâr ve egemenlik güdülerini psikolojik değil ekonomik çıkar belirlemediyseler, barış mücadelesi yalnızca savaş patlak verdiğinde gündeme gelemez. Barış, işçi sınıfının sınıf mücadelesine içselleştirilmiş bir mücadele teması, düzlemi olmak durumundadır.

İşçi sınıfının mücadelesi mi? Lafı ne diye dolandıralım; sosyalizmden, devrimden söz ediyoruz. Bizim barış mücadelemiz emperyalizme ve işbirlikçilerine düşman, sosyalizmin parçasıdır.

Faaliyetini üç aylığına durduklarını iddia ettikleri Barış Derneği işte bu barış mücadelesinin örgütüdür. Böyle bir mücadeleyi durdurma kararı aldığını iddia eden "İdare"ye barışseverler ancak güler geçer.

Süleyman Soylu'nun ağzından çıkanı...

"Bağırıyorlar, çağırıyorlar. 370 dernek kapattık. Neden? Oralarda konaklayacaklar, pinekleyecekler, terör örgütüne destek sağlayacaklar, biz de onları meşru bir organ olarak göreceğiz. Vurduk kilidi, gitti. Hadi bakalım açın da görelim."

Bu sözleri bakanın kulağı duymuyor olmalıdır. Veya bağırıp çağırarak derneğini kapattıklarını püskürteceğini zannediyordur. En azından Barış Derneği söz konusu olduğunda bu beyhude bir çabadır.

AKP'nin İçişleri Bakanı ve onun Valileri OHAL kanununa bile dayansalar hiçbir şey kapatamazlar! Ellerinden gelebilecek olanın en fazlası, en fazla üç aylığına faaliyet durdurma kararıdır. Yasa ve uygulayıcıları faaliyet durdurmadan derneğin resmi adresinin kapısını mühürlemeyi anlamaktadır. Yaptıkları budur. Barış Derneğinin resmi adresinin kapısına mühür takılmıştır.

Faaliyetten alıkoyma kararının süresi üç ay olarak kararlaştırılmış. Karara zemin oluşturan OHAL ise iki ay sonra bitiyor. Alınan kararın bir aylık bölümü mutlak olarak geçersiz. Kararın kendisi ise böyle bir açık hesap hatası nedeniyle bütünüyle geçersiz.

Soylu, OHAL'in hiç bitmeyeceğini düşünüyor ve bunun rahatlığıyla davranıyor olabilir. Bu başka bir tartışma konusudur. OHAL'in hiç bitmeyeceği ve dolayısıyla süreyle ilgilenmenin aşırı formel bir hukuk yorumu olduğunu söyleyen bir İçişleri Bakanı faşizmi ilan etmiş olur. Kusura bakmasınlar, bu ilan geçersizdir. AKP'nin faşizmi bütün araçları ve kararlarıyla ellerinde patlayacaktır. Bu olasılık OHAL'in hiç bitmemesi olasılığından çok daha güçlüdür.

Soylu, ağzından çıkanı ve valilerinin kaleminden çıkanları duymamakta, faşizm ilanının sarhoşluğuyla konuşmaktadır. OHAL yasasına göre bile, dernek faaliyetlerinin durdurulması için her bir dernek için ayrıca gerekçe yazılması gerekmektedir. 370 derneği toptan terörle ilişkilendirerek faaliyetten alıkoymak hükümsüzdür.

Bu adamlar bütün bunların hesabını verecekleri günün hiç gelmeyeceğini düşünüyorlar. Yanılıyorlar. Ellerinden gelen sadece bir daire kapısını kapatmaktır. Hesapsa çok kabanktır...

Çağrı: Faaliyet durdurma nedenini açıklayın!

Baş Derneğinin faaliyetini durdurma kararınızın gerekçesini öğrenmek istiyoruz. Öğrenmek hakkımız. Hem bu Hükümetin de ödevi değil yalnızca. Bu açıklamayı yapmadığınızda başınıza bir de bu usulsüzlükten, yetki aşımından bela alacaksınız.

Gelin işinizi kolaylaştıralım. Faaliyet durdurmanın olası nedenleri şunlar olabilir:

Baş Derneği, ilk gününden itibaren Suriye'de yürüttüğünüz gayrimişru kirli savaşta teşhir etmiştir. Bu doğrultuda 2013'te altında onlarca hukukçu, araştırmacı, siyasetçinin imzasının yer aldığı bir rapor yayınlandı. Aynı doğrultuda uluslararası konferanslar, mitingler düzenlendi. Bu etkinliklere Suriye dahil dün-

yanın dört bir yanından barışseverler katıldı.

Baş Derneği, İncirlik başta olmak üzere ülkemizdeki emperyalist askeri üslere karşı çıktı. Bu üslerdeki nükleer envanterin açıklanmasını talep etti.

Baş Derneği, bölgedeki savaşlara Türkiye'yi dahil etme girişimlerine karşı durdu. Türkiye'nin yurtdışındaki bütün askeri personelinin ülkeye geri dönmesi başta gelen taleplerinden biri oldu.

Baş Derneği, direnen Filistin halkının yanında oldu, halkın anti-emperyalist siyasi temsilcileriyle ortak çalışmalar yürüttü.

Baş Derneği, Kıbrıs'taki bölünmüşlüğü son verilmesini savundu. Adanın her köken-

den halkının arzusu olan birleşik bir Kıbrıs'ın yaratılmasının önündeki tüm engellerin kaldırılmasını, TSK'nin çekilmesini, Britanya üslerinin sökülmesini talep etti. Bu yönde toplantılar düzenledi, bildiriler yayınladı.

Baş Derneği, Akdeniz ve Ege'nin göçmen kanına bulanmasının sorumlularından birinin de Türkiye Hükümeti olduğunu defalarca ilan etti.

Baş Derneği bunları yaptı. Bir göz atın. Faaliyet durdurma kararını ayrıca, Baş Derneği için somut olarak yazmak zorundasınız. Bu gerekçenin OHAL ilanının gerekçeleriyle ilişkisini de açıklamak zorundasınız. Bir göz atın; yapılanlar bunlardır. Kolaylık olur!

KAMPÜSE SIKIŞAN KAYBEDER!

‘Rektörlük’ için değil memleket için mücadele

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİNDE REKTÖRSÜZ GEÇEN AYLAR, HÜKÜMET TARAFINDAN “KABUL GÖREN” MEHMET ÖZKAN’IN ATANMASIYLA SON BULDU. KOMÜNİST GENÇLİK, BOĞAZIÇI “ELİTİ”NİN NORMALLEŞME ARAYIŞINA MESAFE KOYMAYA ÇAĞIRIYOR VE “DEMOKRATİK DEĞERLER” SAFSATASININ TEHLİKESİNE İŞARET EDİYOR. ÖĞRENCİLER VE SINIRLI BİR AKADEMİSYEN ÇEVRESİNDE DİRENME ARAYIŞI CANLILIĞINI KORUYOR.

Boğaziçi Üniversitesi son yıllarda bir yandan siyasi iktidarla giderek derinleşen bağlar kurup sermaye gruplarına ve dinci gericiğe kapılarını alabildiğine açarken, diğer yandan da kendine özgü iç dünyasını ve “özerklik” algısını korumayı başaramıyordu. Şimdi, Temmuz ayında gerçekleşen rektörlük seçimlerinde oyların yüzde 86’sını alan Gülay Barbarosoğlu değil, YÖK’ün önerdiği isimler arasında yer alan Mehmed Özkan rektör olarak atandı. Tepkiler ise oldukça dağınık da olsa dinmiş değil ve önemli bir siyasallaşma yaratıyor. Komünistler bu ortamda, hem üniversitenin savunulmasına çağırırken, hem de “kötünün iyisi” diyerek benimsenen ve “Boğaziçi değerleri” denilerek yüceltilen üniversite yönetimlerine tavır alınması gerektiğini öne sürüyor.

ÜNİVERSİTEYİ NASIL SAVUNMALI?

İki hafta önce çıkarılan 676 sayılı kanun hükmünde kararname, üniversitelerde oldum olası bir bağlayıcılığı bulunmayan rektörlük seçimlerini büsbütün ortadan kaldırdığında, hükümetin Boğaziçi Üniversitesinde köklü bir dönüşümün peşinde olduğu artık üstü örtülemez bir biçimde ortadaydı. Oysa üniver-

sitelerin eli armut toplamıyordu ve üniversitedeki hareketlilik gelişmelere hızla eşlik etmeye başladı.

Boğaziçililer yanıt üretmekte geç kalmadı. Buna karşın, mücadele yalnızca Boğaziçi sınırlarına hapsedildikçe verilen yanıtın saldırıya karşılama gücü azaldı. Dört yandan kuşatılmış bir kurum bürokratik işlemlere indirgenmiş tartışmalarla kurtarılamazdı. Her ne kadar kavga burada somutlanmış olsa da, mesele “rektörlük meselesi” değildi. Daha doğrusu, buraya sıkıştırılması stratejik olarak AKP’nin elini rahatlatıyordu.

Türkiye’nin bu biricik “özgürlük vahası”nın karşı karşıya bıraktığı tehlikenin sorumlusunun “dışarı” ve en soyut anlamıyla “siyaset” olarak algılanması, kampüs içinde ortaya konulan direnişin potansiyelini kısıtlıyordu. Öyle ki, yüzlerce öğrenciyi hızla harekete geçiren siyasi ortam, Gülay Barbarosoğlu’nun atanması durumunda bütünüyle boşa düşecek, tuzla buz olacaktı. Cihatçıların yeri geldiğinde gövde gösterisi yapmaktan çekinmediği, direnen işçiler adına konuşan öğrencinin küçük patron özentilerince saldırıya uğradığı, hükümet üyelerinin ve emperyalist “valilerin” ziyaretlerinin hiç eksik olmadığı bir “demokrasi cenneti”

varsayımı, öğrencilerin hareketliliğinin bir çırpıda üstünü çizebilecek bir yanılsama olarak sahneye çıktı. Üzerine basılan yaş tahta buydu. Komünistler ilk başından beri bu tehlikeye karşı uyardı.

Akademisyenler, “676 sayılı KHK’nin rektörlük seçimleriyle ilgili maddesinin iptali”ni talep ederek politik zemine işaret ettiler ve bu, bahsedilen “sınırları” bir nebze aşmak anlamına geliyordu. Küçük bir kesim, kampüslerine gerçekte karşılığı olmayan bir özgürlük ve demokrasi temsiliyeti yüklemiş olsa da, öğrencilerin ve hocaların önemli bir bölümünün tepkisi, bu yaşananların sorumlusu olan AKP karanlığına daydı.

YAŞ TAHTA ÇATLADI

Geçtiğimiz Cumartesi günü korkulan şey başa geldi ve

Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğüne Gülay Barbarosoğlu değil Mehmed Özkan atandı. Uğruna şarkılar yazılan ve demokrasi kahramanı ilan edilen Barbarosoğlu yalnızca Boğaziçi’ndeki mücadeleyi değil, hepten akademiyi de bıraktığını açıkladı.

Göz göre göre gelen bu gelişmeyle birlikte üniversitedeki birçok hoca durduğu yeri gözden geçirip yeni duruma uyum sağlamaya koyuldu. Özkan’ın kardeşi AKP milletvekili olabilirdi, ama sonuçta “dışardan” değil üniversite içinden birisi atanmıştı... Hem Özkan zaten yıllardır Barbarosoğlu’nun yardımcılığını yürütmüyor muydu? Muhafazakâr kimliği bir yana, alanında saygıdeğer bir profesörden söz ediyorduk... Koray Çalışkan da değerini teslim ettiğine göre, Özkan’a dil uzatmak yanlıştı. Böyle diyenler maalesef çoğaldı.

'Komünizm hayaleti' rahatsız ediyor

Doğrusunu söylemek gerekirse, Boğaziçi Üniversitesi sınıf siyasetinde inat eden bir komünistin ilk bakışta gözünü korkutabilecek bir mücadele alanı. Liberalizmin egemenliğini her düzlemde hissettirdiği bu alanda dikkatli bir gözün görebileceği bir gerçek, sürüden ayrılmayı göze alanların kararlı davranırlarsa önlerinde çok geniş olanaklar bulabileceği. Oldukça ağır bir ideolojik basıncın altında ilerleyen komünistlere güç veren temel öge, mücadeleye duydukları inançta ve alanda titizlikle ördükleri devrimci siyasete verdikleri önemde yatıyor.

İlk günden başlayarak Boğaziçi'ndeki rektörlük tartışmalarında komünistler "taraf" oldular. Üniversitede esen sahte demokrasi rüzganna kapılmayıp seçim sürecine "Piyasacılığın her türlü sü üniversiteden dışarı!" sloganıyla yaklaştılar. OHAL sonrası sürecin bir krize evrilmesiyle "İktidarın saldırısı boşa düşürülmeli, üniversiteler savunulmalıdır" dediler. Direnişin odağında sandığın değil ülkeye ilişkin kaygıların bulunması gerektiğinin altını çizirken, üniversitedeki hareketliliğin parçası olup mücadelenin ufku kampüs dışına taşımayı hedefleyerek hareket ettiler.

Boğaziçi Üniversitesinde Komünist Gençlik, yaş tahtaya basıp da geri çekilenlerden olmadı. Duruşumuz ve kendimize güvenimiz göze battıkça gördük ki "komünizm hayaleti" kampüste birilerini fazlasıyla rahatsız ediyor, başta da sahte muhalif liberalleri ve Boğaziçi elitini... Umudu doğrudan durmakta, yalancı çözümlere prim vermemekte görenlerin sayısı da her geçen gün artıyor. Üniversite yitirilmiş değil, artık daha kararlı ve daha odaklanmış bir mücadele yürütmek bizim elimizde!

Bir de, "Aman Özkan'ı göndermeye kalkmayalım, yerine daha kötüsü gelir" diyenler var. Sanki bu ihtimal en başından beri yokmuş gibi ve sanki bu ihtimali gözeterek mücadele verilebilirmiş gibi... Bu olayın, "Aman çok ses çıkmasın, bizi ezer geçerler" diyenlerin çoktan kaybettiği bir Türkiye'de, bir üniversitede geçiyor olmasına şaşırarak gerekir.

Şu günlerde üniversitenin bulunduğu mahallede sıkça dillendirilen bu görüşlerin ortak noktası, bir düzen arayışı, hatta düzenin bir an önce sağlanmasına duyulan özlemdi. Boğaziçi değerleri diye pohpohlanan şey, Türkiye'de ne olursa olsun kampüsün içerisinde yaprak kımıldamamasını garanti eden bir statüko arayışıydı. "Aman huzurumuz kaçmasın" düşüncesi bir şekilde hakim gelmeyi başarıyordu. Tüy dikmekse Ankara'ya düşüyordu. Numan

Kurtulmuş rektörlük seçimlerini kaldırma gerekçelerini "akademisyenler arasında kamplaşma ve husumet olmaması" biçiminde açıkladı. İçeride huzur, dışarıda huzur...

Hükümet'in umduğunun tersine, Boğaziçi'nde sular durulacak gibi değil. Yeni rektörün göreve başladığı gün yüzlerce öğrenci bir araya gelip "Kayyum rektör istemiyoruz" dediği sırada kampüsün kapısına yığılmış kolluk güçleri öğrencilere saldırmaktan ve iki üniversite öğrencisini darp etmekten geri durmadı.

"Husumet" in bu biçimde çözülmeyeceği, üniversiteler için "hayırlısı"nın tutarlı ve gözü kara bir mücadeleden geçtiği bir kez daha görüldü. Komünist Gençlik, ilk günden beri içerisinde olduğu mücadelede, doğru bildiklerinden ve ilkelerinden taviz vermeden kavga vermeye çağırıyor.

PATRONLARIN ÖDEYEMEDİĞİ BORÇLAR BİRİKİYOR:

'Anne'liğin karşılığı ödenmez mi?

OHAL ÜLKESİNDE İŞÇİ SINIFINA HAYATI DAR EDEN YÖNETMELİKLER EKSİK OLMUYOR. GEÇTİĞİMİZ GÜNLERDE 'ANALIK İZİNİ SONRASI KISMİ SÜRELİ ÇALIŞMALAR YÖNETMELİĞİ' YÜRÜRLÜĞE GİRDİ. YÖNETMELİK İŞÇİ KADINA 'HEM ÇOCUK HEM KARIYER YAP' DİYEREK ÇOCUK BAKIMINI BİR KEZ DAHA ÜZERİNE YÜKLÜYOR VE BUNU YİNE BEDELSİZ YAPMASI BEKLENİYOR. YENİ OLAN, BUNA BİR DE PATRONLARIN ÇIKARLARINA UYGUN BİR ÇALIŞMA KOŞULUNUN EŞLİK ETMESİ.

Ülkemizde çocuk bakımına dair maddi yükümlülükler çocuk sahibi ailenin, en çok da annenin üzerinde tanımlanıyor. Bu durum yalnızca toplumsal bir olgu olarak değil aynı zamanda çalışma hayatındaki düzenlemelerle de kendisini gösteriyor.

Çocuk sahibi olan bir işçi ailesinin çocuk bakımına dair yükümlülüklerinin yönetmeliklerle somut olarak tarif edildiğini söylemek mümkün. Buna göre, babanın sorumluluğu 5 gün olarak tanımlanan ücretli izinle sınırlanıyor. Böylece sadece babanın çocukla ilgili sorumlulu-

ğu 5 günle sınırlanmış olmuyor, patronlara yüklenen sosyal yük de böylece 5 günlük ücretle geçtiriliyor. Anne için bu süre 16 hafta olarak tanımlanıyor ve 1 yıl süre ile günde 1.5 saatlik süt izinleri buna ekleniyor. Dolayısıyla, çalışma hayatının kurları, 5. günündeki yenidoğan bebeğin bakımını, babayı devre dışı bırakarak, yaklaşık 3 aylık olana değin, doğumdan 3 hafta önce izne ayrılan annenin görevi olarak tanımlıyor.

3. ayını dolduran bebeğin bakımına dair bundan sonrası için bir karar verilmesi gerekiyor. Bu karar ise yine yönetmelikler

gereği, yalnızca kadının işgücüne katılımı ve çocuk bakımı görevi üzerinden veriliyor. Kadının önünde çocuk bakımını karşılıksız olarak, yani ücretsiz izin sıfatı altında yapması seçeneği duruyor. Diğer seçeneklerden birisi annenin işe geri dönmesi ve çocuk bakımının güvencesiz ve çoğunlukla sigortasız çalışan bir başka işçi kadın tarafından yapılması. Bir başka seçenek, yine emeği karşılıksız kalmaya mecbur olan akraba desteği veya yüksek meblağlar karşılığında bebeğe yetkili özel bir kurum aracılığıyla bakılması... Tüm bu seçenekler çocuk bakımının tüm

sorumluluğunun aileye ve özellikle kadına yüklendiğine işaret ediyor.

Tam adı "Analık izni veya ücretsiz izin sonrası yapılacak kısmi süreli çalışmalar hakkında" olan ve geçtiğimiz günlerde yürürlüğe giren yeni yönetmelik bu noktada devreye giriyor. İşçi kadının önünde bir seçenek daha beliriyor. Buna göre, işçi kadın süresi ve koşulları patron tarafından belirlenecek, ücreti ise yine patronun takdiri, "kısmi zamanlı çalışma" adı altında çalışabilecek. Çocuk bakımına dair gerçekleştirilmeye istenen -örneğin doğum gününü

Kadının ve emeğinin görünür olduğu bir ülke mümkün

Kapitalizm cinsiyetçi iş bölümünü dayatmak ve meşrulaştırmak için birçok adım atıyor. Yönetmeliklerle bu alanı düzenlemek ise tek başına yeterli değil. Çocuk bakımına dair kamusal sorumluluğun dışarıda bırakıldığı kurguda, kadına, anne olmanın getirdiği büyük fedakârlıklara sahip olma fikriyle yetinmesi salık veriliyor ya da bedelini 'baba'ya ödetme motivasyonu ile donatılıyor. İşçi kadının yok sayılan emeğine konan patronlardır. Bu emeğin bedeli ise yine patronlardan tahsil edilmektedir. Emekçi kadının karşılıksız bırakılan emeği işçi sınıfının tamamının mücadelesidir. Çalışan işçilerin hayatıdır. Kadınların aklısıdır. Çocukların geleceğidir.

Sermaye düzeninin belirlediği koşullarda, tüm ekonomik ve toplumsal hayat patronların çıkarları doğrultusunda şekillenirken, kadın emeği konusunda bir eşitlik zemini oluşturabilmek imkansızdır. Reel sosyalizm en temel ve aslında ilkel sorunlara somut çözümler getirerek, kadının

özgürleşmesine dair önemli adımlar atmıştır. Sovyetler Birliği iktidarında, karşılıksız bırakılan ev içi emek, toplumsal üretimdeki çalışmaya denk sayılmış, annelik emeğinin karşılıksız bırakılmayacağı ve kadınların toplumsal üretime geri dönüşünün sağlanması için, çocuk bakımının kolektifleştirilmesi gibi önlemleri öngören yasayı kabul edilmiştir.

Kadının çalışma hakkı vardır. Kadının çocuğundan ayrı bir birey olma hakkı vardır. Kadının annelik yapma hakkı vardır. Kadının çocuğuyla özgür bir ilişki kurabilmesi için, çocuk bakımına dair maddi yükümlülüklerinden arındırılması gerekir. Bir bütün olarak aile kavramı bu doğrultuda yeniden tarif edilmeli, dinsel dogmalardan ve liberal safasatardan ayklanmalıdır. Kadın emeğinin özgürleşmesi, kadın üzerinden tarif edilen ev içi emeğin kamusallaştırılması ve kadın emeğinin toplumsal üretimle buluşmasından geçecektir.

Ücrette eşitsiz ve evde ücretsiz çalışan kadın

KADIN İŞÇİNİN ERKEK İŞÇİ İLE AYNI ÜCRETİ ALABİLMESİ İÇİN, İLKOKUL VE ALTI DÜZEYDE 9.9 SAAT, İLKOKUL 9.5 SAAT, LİSE 8.9 SAAT, MESLEK LİSESİ MEZUNU 10.3 SAAT, YÜKSEKOKUL MEZUNU İSE 9.9 SAAT ÇALIŞMASI GEREKİYOR.

Kadının karşılıksız kalan emeği yalnızca çocuk bakımı ile sınırlı değil. Ev içi emek ve yaşlı/hasta bakımı da kadının üzerinde tarif edilen, kadını hem kayıtlı iş gücünden alıkoyan hem de karşılıksız bırakılan çalışmasıdır.

Türkiye’de kadının iş gücüne katılım oranı %33 ile genel ortalamanın da çok altında bulunuyor. Yani çalışabilir yaş ve durumdaki her üç kadından yalnızca birisi iş gücüne katılıyor. Dışarıda bırakılan toplam “ev kadını” tanımı altında toplanıyor. Ev emekçisi kadınlar, iş gücüne dahil olmayan toplamın %42’sini oluştururken, bu oran aynı zamanda genel iş gücünün de üçte birine tekabül ediyor. Aktif olarak iş aramadığı gerekçesi ile resmi istatistiklerde yer etmeyen bu muazzam rakam, kadın işsizliğinin gerçek boyutlarına dair fikir veriyor.

Öte yandan istihdam edilmediği için emeği görünmeyen ev emekçisi kadınlar, kayıtlı erkek iş gücünü yeniden üretecek şekilde evde çalışıyor ve çocuk/yaşlı/hasta bakımı gibi yine karşılıksız bırakılacak işleri üstleniyor. Türkiye kapitalizmi kadınlar için iş yaratmıyor, yaratmıyor.

Emekçi kadına dair tek eşitsizlik verisi karşılıksız bırakılan emeğinden ibaret değil. Geçtiğimiz ay Polonya, Arjantin ve peşinden İzlanda’da cinsiyete dayalı ücret eşitsizliğine işaret eden iş bırakma eylemleri yapıldı. İşçi kadınlar, erkek işçilerden daha az kazandığı için aslında fazladan çalıştığı süreyi çalışmayarak, bu eşitsizliğe işaret ettiler.

Türkiye’deki tabloda ise elbette bir farklılık yok. İşçi kadın hiçbir eğitim grubunda erkek işçi ile eşit ücreti yakalayamıyor. 2014 yılı resmi istatistiklerine göre, bir kadın işçinin, günde 8 saat çalışan erkek işçinin kazandığı ücrete erişmek için eğitim gruplarına göre farklılaşan fazla çalışma süreleri ortaya çıkıyor. Kadın işçinin erkek işçi ile aynı ücreti alabilmesi için, ilkököl ve altı düzeyde ise 9.9 saat, ilkököl mezunu ise 9.5 saat, lise mezunu ise 8.9 saat, meslek lisesi mezunu ise 10.3 saat, yüksekokul mezunu ise 9.9 saat çalışması gerekiyor. Verilerin TÜİK istatistiklerine dayanması, gerçek verilerin daha vahim olması ihtimalini doğuruyor. Aynı zamanda bu verilerin kamu ve özel sektördeki toplamı verdiğini düşünür isek, özel sektörde durumun görünenden daha da fazla, kadın işçinin aleyhine olduğunu tahmin etmek zor değil.

kutlamak- ya da mecbur kalınan -örneğin hastalık bakımı- tüm seçenekler karşısında işçi kadın ücretindeki kesintiyi göze almak zorunda bırakılıyor.

PATRONUN GELENEKLERİNE TEKME DE DAHİL

Yönetmelik, cinsiyete dayalı iş bölümünün ürünü temel başlıklardan biri olan çocuk bakımının sorumluluğunu, kadının üzerine zimetliyor. Kadının karşılıksız bırakılan emeği ideolojik alanda “analık görevleri” saldırısı altında eritilirken, iş gücünün bir parçası olmak isteyen ya da olmak zorunda olan kadın, bulunduğundan daha adaletsiz koşullara mecbur bırakılıyor. İşçi kadın, çocuk bakımına dair sorumluluklarını karşılıksız üstlenmek kaydı ile ve ancak koşullarını patronun belirleyeceği bir iş yaşamına dahil olabiliyor.

Yönetmelik, ‘kısmi zamanlı çalışma’ sürelerini belirleyecek parametrelerden bir tanesini “o yerin gelenekleri” olarak tarif ediyor. ‘Gelenek’ maskesinin altından neler çıkabileceğini tahmin etmek mümkün. İşinden evine dönmek için otobüse binen emekçi kadına atılan tekme, patronun ‘gelenekler’ine pekala dahil olabilir. Dinselleşmenin et-

kisinin büyüdüğü çevrelerde “gelenekler” kolaylıkla işçi kadının işe giriş saatlerini de kıyafetlerini de belirler hale gelebilir. Hatta o işin ‘geleneklerine’ göre çalışıp, çalışamayacağına da.

Patronlar, “Bazı borçlar vardır, ödenmez” sloganını çok sevdi. Anne olan kadının eline tutuşturduğu “annelik vazifeleri” ödeviyle birlikte çocuk bakımına dair emeği, “karşılığı ödenemeyen büyük fedakârlık” olarak tanımlayarak, çocuğa dair kamusal sorumluluklarından kaçan devlet, patronları kolluyor. Yönetmelik, bu kollamanın vesikalarından biri olarak karşımızda duruyor.

EKSİK ÜCRETİN FATURASI GÜVENCESİZ ÇALIŞANA

Kısmi süreli yani eksik ücretle çalışan işçi kadının yerine geçici işçi istihdam ediliyor. Böylece kısmi süreli çalışan işçi kadının hakları patronuna, yerine istihdam edilen geçici işçininkiler ise “Özel İstihdam Büroları (ÖİB)” aracılığı ile taşeron patrona havale ediliyor.

8 Kasım tarihinde yürürlüğe giren yönetmelik, 11 Ekim’de yürürlüğe giren “ÖİB yönetmeliği” ile birlikte düşünülme zorunda. Zira analık izni sonrası kısmi ça-

alışmayı düzenleyen yönetmeliğin bir ucu kısmi zamanlı çalışacak işçi kadına değerken, diğer ucu ÖİB’ler aracılığı ile yerine geçici olarak istihdam edilecek işçiye değişiyor. İlk kadının üzerinde tanımlanan karşılıksız emeklerden biri olan çocuk bakımını meşrulaştırıp daha düşük ücretle

çalışmasını tanımlarken, ikincisi güvencesiz emeği özel sektörde yaygınlaştırıyor.

Kısmi çalışmalara dair yönetmelik ile kadının emeğinden eksiltelen, patronun kasasında yer buluyor, diğer uçtaki işçiye ise kölelik koşullarında güvencesizlik olarak fatura ediliyor.

KEMAL OKUYAN

Yontma taş devri iler

Türkiye'de son 50 yılın cumhurbaşkanlarından hangisi belli bir insani ve kültürel birikimi temsil ederdi diye sorsam, sanıyorum yanıt Ahmet Necdet Sezer'de tekleşirdi. Belki, gaf yapmadığı, oturup kalkmayı bildiği için Fahri Korutürk için de iyi bir şeyler söyleyen çıkacaktır, hatırlanıyorsa eğer...

Büyük ölçüde, en azından son birkaç yıla kadar sembolik, siyaset dünyasında çok da ağırlığı olmayan bir rolden söz ediyoruz ve burada bile ciddi bir kalite sorunu ortaya çıkıyor. Burjuva sınıfının kaynakları da, ufku da, çıkarları da bu kadarına izin veriyor.

Ancak, "kalite" her şeyi çözüyor mu?

Şu sıralar her taraftan Obama ile Trump'ı karşılaştıran ve bir bölümü gerçekten yaratıcı "mizah" fıskırıyor. Bir tarafta zeki, kıvrak, esprili, deyim yerindeyse yontulmuş biri, beri yanda

"şaka mı bu" dedirten tuhaf bir adam.

Bir tarafta Beyaz Saray'daki ofisinde telefonla konuşurken, bir ayağını masanın üzerine küstahça attığında bile "yol-yordam" bildiğini gösteren gidici Başkan, beri yanda en nazik halinde dahi züccaciye dükkanına ağır hasar verebilen yeni Başkan.

Ha, laf aramızda, kimse Hillary ile Trump'ı karşılaştırmıyor en azından "kalite" düzleminde; gaflarıyla, yalancılığıyla ve cahilliğiyle ünlenen birisini parlatmanın sınırı var! Obama ve Trump...

Evet kalite söz konusu olduğunda açık ara önde eskisi. Peki "kalite" gerçekten ne anlama geliyor?

"Kalite" aynı zamanda bir "program"a denk düşünüyor, oturup düşünmek gerekebilir. Söz gelimi, yine birbirlerinin ardından gelen eski ABD Başkanlarından Ro-

osevelt ve Truman arasında da ciddi bir "kalite" farkı vardı; Truman diğerinin yanında kaba saba, incelikten yoksun bir taşralı görüntüsü veriyordu. İkisinin payına "kalite"leri ne uygun misyonlar düştü.

Roosevelt, Alman faşizmine karşı Sovyetler Birliği ile ittifak yapan ABD'yi temsil etti, Truman'sa insanlığın atom bombası dehşeti ile tanışmasını sağlayan, Soğuk Savaş'ı tırmandıran ABD'yi.

Hemen söyleyeyim, Roosevelt'in İkinci Dünya Savaşı'nda 1941 sonrasında SSCB-ABD-İngiltere ittifakını kolaylaştıran, ortaya çıkan sorunların çözümüne yardımcı olan bir kişiliği vardı. Örnek olsun, Truman kılıklı biri, Tahran ve Yalta Konferansları'nda Stalin'in işini zorlaştırabilirdi.

Ancak aynı Roosevelt'in Hitler'i 7-8 yıl boyunca cesaretlendiren, Sovyetler Birliği'nin Almanya'ya karşı ortak güvenlik arayışını sabote eden, Nazileri Moskova seferine teşvik eden politikalarını nereye koyacağız? Ülkesinin nükleer silah sahibi olması için nasıl büyük bir hırsla kaynak ayırdığını, yaşasaydı Hiroşima ve Nagasaki'nin tepesine o ölümcül bombaların atılması için emir vermekten onun da hiç çekinmeyeceğini...

"Kalite" does not matter; önemli olan kalite değil.

Program! Roosevelt tekeli düzenin ihtiyaçları

“ BURJUVA SİYASETÇİLERİ KALİTELERİYLE DEĞERLENDİRMEK BİZİM İŞİMİZ DEĞİL. AMA DAHA ÖNEMLİSİ, ONLARIN ARASINDA TERCİH YAPMAKTAN HER ZAMAN UZAK DURMALIYIZ. ONLARI ÖNE ÇIKARAN, BURJUVA SINIFININ GEREKSİNİMLERİYLE KİŞİLİK, BİRİKİM VE YETİLERİNİN ÖRTÜŞMESİDİR. MESELE CLINTON'IN MI, TRUMP'IN MI DAHA TEHLİKELİ OLDUĞUNA KARAR VERMEK DEĞİL, MESELE KAPİTALİZMİN HER GEÇEN GÜN DAHA YIKICI, DAHA ÖLDÜRÜCÜ HALE GELDİĞİNİ KAVRAMAK. ”

Demeydi ama milyon yıl önce

doğrultusunda hareket etti, Truman da...

Dış politikayı geçelim, içeride Roosevelt çöküntü halinde bir ekonomi devralmıştı, işsizlik akıl dışı boyutlardaydı, kamu yatırımlarını teşvik etti, borçlandı, ekonomiyi canlandırdı, savaş koşullarını mükemmel kullandı, uluslararası sistemi bütünüyle domine eden bir yapı kurdu. ABD emperyalizmine hayat öpücüğü kondurdu. Kalitesiyle...

Sonra Truman, başka ihtiyaçlara denk düştü; savaştan güçlü ve prestijli çıkan "öteki süper" in kuşatılmasına soyundu, içeride de sosyalizme dostça bakan herkesi tasfiyeye. Kalitesizliğiyle...

Aptal mıyız da kalite peşine düşeceğiz? Düşmanın akıllısını tercih, düşmanla mücadele etmeye niyetiniz varsa bir anlam taşır. "Kaliteli olsun, birlikte yaşayalım!"

Kaliteleriyle öldürürler!

Obama ve Trump arasında kalite farkı var, anladık. Peki program farkı?

Kuşkusuz var ve bu farkı yaratan Trump'tır, Obama değil. Barack Obama'nın belirgin, ayrıştırıcı bir programı hiç olmadı. "Askerlerimiz geri gelecek" vaadi, tırmanan savaşlar ve "terör" nedeniyle kısa sürede buharlaştı. ABD ekonomisinin yapısal sorunlarına müdahale açısından elde avuçta hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı.

Trump ise... Kalitesiz ama kabul etmek gerekir ki çok etkileyici bir programla çıktı. İngilizce yayın yapan Rus basını Trump'ın adaylığını ilan ettiği o ilk konuşmasının tam metnini yayınlamıştı, ben de oradan okumuş ve "bu iş çok ciddi" demiştim. Konuşma, ABD kapitalizmi açısından bir yeniden yapılanmanın ana hatlarını veriyordu ve bir delinin zırvalarından ibaret değildi. Ayrıca Rus basınının o zaman herkesin dalga geçtiği bu yeni

adayı ciddiye alması anlamlıydı. Son üç-dört aya kadar Trump'ın seçileceğine inanıyordum, sonra anketler ve büyük medya beni de aldattı, ne bileyim şu "kalite" meselesini biraz fazla ciddiye aldım belki!

Demem şudur... Burjuva siyasetçileri kaliteleriyle değerlendirmek bizim işimiz değil. Ama daha önemlisi, onların arasında tercih yapmaktan her zaman uzak durmalıyız. Onları öne çıkaran, burjuva sınıfının gereksinimleriyle kişilik, birikim ve yetilerinin örtüşmesidir. Mesele Clinton'ın mı, Trump'ın mı daha tehlikeli olduğuna karar vermek değil, mesele kapitalizmin her geçen gün daha yıkıcı, daha öldürücü hale geldiğini kavramak.

Hep söylediğimiz gibi, ABD'de sistem uzun süredir "bir yontulmuş, bir yontulmamış başkan"la yürüyor, bir değişiklik yok.

Öyle de olsa, böyle de olsa taş devri!

Ve solculuk adına bu kepa-zeliğin içinde seçenек arayanlar var.

Daha önceleri genel olarak kötünün iyisi konusunda bir anlaşma olurdu reformist solda. Son ABD seçimlerinde işler karıştı. Çünkü reformist sol, yani sistem içi çözümler arayan, yani kapitalist dünyada dost peşinde koşan, yani emperyalist rekabette saf tutmaya yeltenenler ayrıştı. "Demokrat" sol ile "Putinci" sol farklı cephelerde yer aldılar. Obama seçilirken genel eleştirmeye kalktığımızda bütün reformistler "sen faşistsin" diyordu. Şimdi işler Küba'nın eski bir yöneticisinin "Clinton bir devrimci değil ama, insanlığın umudu" diye yazmasına

HEP SÖYLEDİĞİMİZ
GİBİ, ABD'DE SİSTEM
UZUN SÜREDİR "BİR
YONTULMUŞ, BİR
YONTULMAMIŞ BAŞKAN"LA
YÜRÜYOR, BİR
DEĞİŞİKLİK YOK.

kadar vardı. Beri tarafta Trump'ın dünya barışı için son çare olduğunu ileri sürenler vardı.

Utañ verici.

1917'de ayağa kalkan büyük insanlık yerlerde sürünüyor.

Doğrulmazsa yok olacak!

Ne Clinton'u, ne Trump'ı, ne Putin'i?

Bunların hepsi tekellerin dünyasını temsil ediyor. Aralarındaki farklar önemli ama sadece bir düzlemde. Diğer düzlemde ise hayatın asıl problemi çözüm bekliyor. Adaletsizliklerin kaynağı olan ve şimdi bir kez daha fena halde çatırdayan toplumsal düzenin yıkılması!

Obama'nın kalitesi yerin dibine girsin, üstüne Trump'ın kalitesizliği...

İnsanlığın uyumasına neden olacaksa, kalitesizler devre dışı kalsın zaten.

Uyandıracaksa insanlığı, her taraf Trump, Berlusconi, Sarkozy, Erdoğan ve benzerleriyle dolsun. Ancak sorun şu ki, onlar ortalıkta cirit attıkça birileri her durumda Abdurrahman Çelebilerini yaratıyor. Oysa kapitalizmden keçi çıkmaz. En gelişkini cıvalı taş devrinin temsilcisidir.

Not: Hitler'e benzettiğim iddiasıyla hakaret davası açan savcılara sesleniyorum; gördüğünüz gibi bu sefer Trump, Sarkozy, Berlusconi ile birlikte andım adını. Oldu mu?

Bir direniş günlüğü: 'Daha bitmedi'

AVCILAR BELEDİYESİNDE TOMURCUK İSİMLİ TAŞERON ŞİRKETE BAĞLI ÇALIŞAN TEMİZLİK İŞÇİLERİNİN DİRENİŞİ 6 AY BOYUNCA DEVAM ETTİ. KOMÜNİST PARTİ DİRENİŞ BOYUNCA İŞÇİLERİN YANINDA YER ALDI VE MÜCADELE SÜRECİNDE KURULAN KARDEŞLİK ŞİMDİ DAHA DA KUVVETLENİYOR.

Avcılar Belediyesinde sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 5 temizlik işçisinin işten çıkarılmalarının ardından işçilerin belediye binasının karşısına kurdukları çadırda başlayan direniş 6 ay sürdü. Belediye, işçilerin sendikal olmalarını "yüz kızartıcı suç" olarak göstermiş, direnişteki işçilerin eylemlikleri işbaşındaki arkadaşlarının da iş bırakarak destek olmalarıyla büyümüş, Belediye Başkanı 29 Nisan'da atılanların işe iade edileceğini vadetmiş ama bu gerçekleşmemiştir.

Bir işçi bu işe iade sürecini şöyle anlatmıştı:

"Belediye Başkanı bize söz vermişti, işe geri dönüşler için. Ancak bazı arkadaşlarımızı arayıp, sendikadan istifa ettiklerine ve bir daha herhangi bir sendikaya üye olmayacaklarına dair bir taahhütname imzalamalarını istemişler. Biz de bunu kabul etmedik, bunu talep etmek de suç zaten. (...) Arkadaşlarımızı tek tek odalara çekip, sendikal olup olmadığını sorguluyorlar. İnsanları çapraz sorgulamaya tabi tutuyorlar. İşçilerin birbirleri hakkında bilgi vermelerini istiyorlar. Bunlar sosyal demokrat bir belediye başkanının olduğu yerde yaşanmaması gereken şeyler."

OHAL'İN İLK MAĞDURLARI

Direnişin 51. gününde işçiler topladıkları 40 bin imzayla CHP İstanbul İl Başkanlığına yürüdüler. Binadan içeri alınmayan işçiler imzaları kapıdan vererek ayrılmak zorunda bırakıldılar.

Bu sırada CHP'li Belediye Başkanı Handan Toprak Benli ise "10 Mahallede İftar Sofrası" projesiyle "İyi gününüzde de kötü gününüzde de, her zaman..." diyerek her akşam bir iftar sofrası

Direnişin ilk anından itibaren işçilerin yanında yer alan Komünist Parti'nin yöneticilerinden Gülçin Yamaç, söylemlerinde sosyal adaletten bahseden CHP'li belediyelerin işçi düşmanlığında ve piyasacılıkta AKP'den bir farkının olmadığını söyledi ve "Sınıfın partisi olarak işçilerin yanındaydık, bundan sonra da yanlarında olacağız" dedi.

sına konuk oluyordu.

OHAL koşullarından ilk etkilenen de direnişteki işçiler oldu.

OHAL süreci yasal olarak başlamadan belediye, zabıtalının müdahalesiyle direniş çadırını kaldırmak istedi ancak başaramadı. 21 Temmuz sabahı güvenlik gerekçesiyle kaldırılan çadır, işçiler tarafından ertesi gün yeniden kuruldu. Direnişi sönmüldürmek için başından beri türlü yol arayan belediye, direnişteki işçilere başka bir özel firmada işe başlama teklif etti ama işçiler iş güvenceleri olmayacağı için bu teklifi kabul etmediler.

Direnişin 123. gününde 215 temizlik işçisi ve 85 fen işlerine bağlı çalışan işçi olmak üzere 300 çalışanın daha işine son verildi. 215 temizlik işçisi direnişteki diğer işçilere destek olmak ve ücretlerinin düzenli ödenmemesine

tepki göstermek için iş bırakmışlardı. Kışkırtıcı olma gerekçesiyle bu iş bırakmanın ardından işe geri alınmadılar.

Karalama, yıpratma kampanyaları direniş boyunca devam etti. Belediye görevlilerince işçilerin direniş çadırının karşısına sosyal demokrat belediyeye haksızlık edildiği mesajını taşıyan pankartlar asıldı, Avcılar halkı bu pankartlarda işçilere karşı 'uyanık' olmaları konusunda ikna edilmeye çalışıldı. Şehrin merkezinde duran çadırın görünmez kılınması için çabalandı. İşçilerin kimileriyle ayrı görüşmeler yapıldı, direniş kırılcılığının türlü yöntemi denendi.

MÜCADELE SÜRECEK

İşçiler 6 ayın sonunda sendika ile belediye arasındaki görüşmelerin de bir sonucu olarak

kademeli bir şekilde belediyenin fen işleri hizmetlerinde yeniden işe alındı. Yaklaşık 1 hafta önce direniş çadırı kaldırıldı.

Fakat işçilerin işten çıkarıldıkları anda görevli oldukları yer olan temizlik işlerine değil, fen işlerine alınmaları, yıl sonunda belediye ile aralarındaki iş sözleşmesinin bitecek oluşu, bu süreçte hukuki süreci sonlandırmaları yönünde bir baskıya maruz kalmaları henüz direnişin kesin bir kazanımla sona erdiğini söylemeyi güçleştiriyor.

Bir işçi durumu şöyle özetliyor: "İşe geri döndük ama 2 ay sonra yeniden işsiz kalmayacağımızın bir garantisi yok, bunun farkındayız, bu nedenle daha direnişimizi bitmiş saymıyoruz. Açıkçası kendimizden başkasına da artık çok güvenmiyoruz, göreceğiz."

Aypateks işçileri: Hakkımızı alacağız

KIRKLARELİ'DE AYLARCA MAAŞ ÖDENMEDEN, İNSANLIK DIŞI KOŞULLARDA ÇALIŞTIRILAN, HAKLARINI İSTEMEK İÇİN 28 EKİM'DE BİR GÜN İŞ BIRAKTIKLARI İÇİN DE 'YÜZ KIZARTICI SUÇ İŞLEDİKLERİ' İDDİASIYLA İŞTEN ATILAN 134 İŞÇİ, 'HAKKIMIZI SÖKE SÖKE, MÜCADELE EDE EDE ALACAĞIZ' DİYOR.

Kırkırelil'nde faaliyet gösteren Aypa Tekstil'in 134 işçisi, 4 ay boyunca maaş alamadı. İnsanlık dışı koşullarda çalıştırılan işçiler, 28 Ekim'de seslerini duyurmak, haklarını aramak için bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Aypa Tekstil patronları, hak ettikleri maaşları alamadıkları için seslerini duyurmak üzere bir gün eylem yapan 134 işçiyi, "yüz kızartıcı suç işledikleri" iddiasıyla işten çıkardı.

İşçilerin molalar dışında tuvalete girmesine bile izin vermeyen, mesai saatlerinde tuvalet kapılarını kilitleyen ama her hafta cuma namazına otobüs kaldıran Aypa Tekstil işverenlerinin hukuk dışı uygulamalarına karşı örgütlenen işçiler, geçen hafta Hukukta Sol Tavrı Derneğiyle bir araya geldi. Avukatlarla bir toplantı yapan işçiler, hukuki olarak izlenecek süreç ve açılacak davaya dair bir yol haritası belirlediler.

İşçiler adına konuşan Bülent Yiğit, aylarca para almadan insanlık dışı koşullarda çalıştırıldıklarını, anayasal haklarını kullandıkları için işlerine son verildiğini ama bunu sineye çekmeyeceklerini belirterek, işçilere yardımcı olan Hukukta Sol Tavrı Derneğine teşekkür etti ve "Burada 134 aile mağdur durumda. İşçiler birlik olacak, patrona boyun eğmeyecek. Hakkımızı arayacağız" dedi.

İşten çıkarılan işçilerden Bülent, 4 ay maaş verilmemesine rağmen aylarca fazla mesaiye zorlandıklarını ve sonra da "yüz kızartıcı suç" nedeniyle işten atıldıklarını söyledi. Bülent şöyle devam etti: "Biz emeğimize sahip çıktık. Tek yaptığımız bu. Asıl yüzü kızarması gereken kişi, bunca insanın ekmeği ile oynayan patronudur. Bizim, hakkımızı savunamayacağımızı düşünüyor herhalde ama çok yanılıyor. Hakkımızı söke söke alacağız..."

Aypa Tekstil'in kadın işçilerinden Özlem, patronlarının çok yüklü iş alıp gece geç saatlere kadar kendilerini çalıştırıp mesele paraya gelince oyaladığını söyledi ve "Bunu patronun yanına koymayacağız" dedi. Özlem emekçilerin yalnız olmadığını belirterek şöyle konuştu: "Trakya'da kardeşlerimizle birlikte güçlüyüz. Kadın işçilere iş yetismeyince hakaret eden, tuvalete gitmemize bile izin vermeyen patronun yanına bırakmayacağız bunu..."

İşten atılan bir işçinin yakını olan Hayrettin ise Aypa Tekstil'in bölgedeki durumu özetleyen bir fabrika olduğunu, bölgedeki tekstil işçilerinin bir çoğunun kölelik koşullarında çalıştığını belirterek şöyle devam etti: "Kırkırelil ve Edirne'de tekstil işçileri kölelik koşullarında çalışıyor. Sendikal haklar engellendiği için, yapılan haksızlıklar patronun yanına kâr kalıyor. Fakat bu defa Aypateks işçisi birlikte hareket ederek

örgütlendi. soL Haber Portalı, bu sesi tüm ülkeye duyurdu, Komünist Parti avukatları konuya sahip çıktı. Aypateks direnişi bu dayanışma ile başarıya ulaşacak ve bölgedeki diğer patronlara da işçi sınıfının neler yapabileceğini gösterecek..."

İşçilerle yapılan toplantıya katılan Komünist Parti MK üyesi Avukat Hande Gündoğdu, Aypa Tekstil tecrübesinde işçi sınıfının partisi ile buluşmasının sevindirici olduğunu, bu sayede Aypa Tekstil işçisinin gücünün farkına vardığını ve mücadele azmiyle sonuç almak için kolları sıvadığını belirtti. İşten atılan işçilerin bir kısmının yeni fabrikalarda işe girdiğini belirten Gündoğdu, "Burada kurulan güven ilişkisinin, mücadele arkadaşlığının bundan sonra da artarak devam edeceğinden Aypatek işçilerinin de partili sınıf kardeşlerinin de kuşkusu yok" dedi.

17 KASIM FAŞİZME BOYUN EĞMEYEN ÜNİVERSİTELİLERİN GÜNÜ

Uluslararası Öğrenciler Günü:

BUNDAN 77 YIL ÖNCE, 17 KASIM 1939'DA NAZİ İŞGALCİLERİ ÇEKOSLOVAKYA'NIN BAĞIMSIZLIK GÜNÜ OLAN 28 EKİM'DE BAŞLAYAN ÖĞRENCİ EYLEMLERİNİ EZMEK İÇİN PRAG ÜNİVERSİTESİ'Nİ BASTILAR. DÜNYA ÇAPINDA ULUSLARARASI ÖĞRENCİLER GÜNÜ OLARAK KUTLANAN 17 KASIM, BU EYLEMLER SIRASINDA KATLEDİLEN VE FAŞİZME KARŞI DİRENİŞİN SEMBOLÜ HALİNE GELEN DOKUZ ÇEK ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİSİNE ATFEDİLMİŞTİR.

Dünya kapitalist sisteminin krizi her geçen gün derinleşiyor ve her gün daha büyük bir faturayla emekçilerin üstüne yürümekten başka çıkar yol bulamayan kapitalistler, 20. yüzyılda işçi sınıfı tarafından tarihin çöplüğüne atılmış canavarları yeniden siyaset sahnesine çıkarıyor. Kapitalist dünyada çatışmalı bölgelerde biriken gerilim yükselirken, faşist hareketler bir kez daha adından bahsettirmeye başladı.

Açıkça görülüyor ki, içinde yaşadığımız düzenin bize sunduğu gelecekte faşizm ve emperyalist savaştan başka bir şey yok. Bunun karşılığında, emperyalistlere

ve faşistlere bizim tarafın, yani insanlığın ilerici birikiminin "yanıtını" görmek içinse, tarihe bakmak yeterli. Çağımıza işçi sınıfının ve taşıyıcısı olduğu değerlerin damgasını vuracak atılım, yine tarihin bize gösterdiği gibi, asla kolay olmayacak ama örgütlü savaşımın mutlaka başarılacak.

ÇEKOSLOVAK GENÇLİĞİNİN TARİHE DÜŞTÜĞÜ NOT

Bundan 77 yıl önce, 28 Ekim 1939'da, Nazi işgali altındaki Çekoslovakya'nın bağımsızlık gününü anmak ve işgali protesto etmek için, Prag'daki Charles

Üniversitesi Tıp Fakültesinde öğrenciler harekete geçti. "Reichsprotektorat" adı verilen işgal yönetimi, ayaklanmayı sert bir şekilde bastırdı ve açılan ateş sonucu ağır yaralan Tıp öğrencisi Jan Opletal, 14 gün boyunca sürdürdüğü yaşam mücadelesini 11 Kasım günü kaybetti.

Üniversite öğrencisi Opletal'ın ölümünün ardından yükselen Nazi karşıtı öfke, 15 Kasım günü gerçekleştirilen cenaze töreninde kendini dışa vurdu.

Anti-faşist bir gösteriye dönüşen cenazenin ardından, Nazi işgal idaresi 17 Kasım'da bütün Çek üniversitelerinin kapatılması kararını aldı ve harekete geçti. Prag Üniversitesi basıldı ve aynı gün, tarih profesörü Josef Matoušek ve sekiz öncü üniversite öğrencisi mahkemeye bile çıkarılmadan idam edildi. Eylemlere katılan bin 200 öğrenci tutuklandı; büyük bölümü Sachsenhausen kampına olmak üzere, toplama kamplarına gönderildi.

Kavgamızın bir tarihi var

Komünist gençlere tarihsel görev

Faşizme karşı mücadelenin ürünü olan ve uluslararası komünist gençlik hareketinin omuzlarında yükselen 17 Kasım Uluslararası Öğrenciler Günü, tıpkı işçi sınıfı mücadelesinin sembolleştirdiği 8 Mart ve 1 Mayıs gibi, Avrupalı emperyalistler ve liberal destekçileri tarafından zararsızlaştırılmaya çalışılıyor.

SSCB'nin çözümlüğüyle birlikte, sosyalist dünyanın öncülüğünde kurulan uluslararası gençlik örgütlerine de saldıran "hür dünya" şarlatanları, pek çok platformdan püskürtülmüş olsalar da, 1941'de 17 Kasım'ı mücadele günü ilan eden Uluslararası Öğrenci Birliği'ni sağa çekmeyi başardılar. 17 Kasım'ın tarihine Çekoslovakya'da gerçekleşen Sorosçu "Kadife Devrim"i de katarak, "komünizmin suçları" edebiyatıyla kadraja girmeye çalışan karşı-devrimcilerin en büyük destekçisi ise, elbette Avrupa Birliği.

Avrupalı Okul Öğrencileri Birliği Organizasyon Bürosu (OBESSU) ve Avrupa Öğrenci Birliği'nin (ESU) de resmen itiraf ettiği gibi, 17 Kasım 1989'da Çekoslovakya'daki öğrenci eylemleri sırasında "başta öğrenci sanılan ama sonradan ajan olduğu ortaya çıkan" kişinin kimliği belirsiz kişilerce öldürülmesi sonrasında, "Kadife Devrim" in de fitili ateşlenmiş oldu. Ve bir ajanın şaibeli ölümünün ardından patlak veren Sorosçu karşı-devrim de böylece dünya gençlik hareketinin onurlu tarihini dejenere etmek için 17 Kasım'a sokuşturuldu.

Buna rağmen, çıplak gözle bakıldığında dahi bu mirasın AB'nin öğrenci değişim programlarına katılan öğrenciler için parti düzenleyerek 17 Kasım'ı kutlayan yeni solcu, STK'ci liberallerin değil, faşizme ve sermaye egemenliğine karşı sınıf mücadelesini dünya ölçeğinde yeniden yükseltecek komünist gençliğin olduğu görülebiliyor.

Böylece Nazi işgaline karşı patlak veren üniversite ayaklanması bastırılmış oluyordu. Ancak işlerin Nazi imparatorluğu için beklenildiği gibi gitmeyeceği böylece görülmüştü. Üstelik, Nazi saldırganlığına karşı Çek gençliğinin direnişi, Sovyet hükümetinin çağrılarına rağmen, Alman emperyalizmini SSCB'nin üzerine sürme politikası doğrultusunda işgale göz yuman Batılı devletlerin meşruluğunu da yerle bir ediyordu.

DÜNYA GENÇLİĞİ "FAŞİZME DİREN" DİYOR

Yaşananlardan iki yıl sonra, 1941'de, ilk defa Londra'da toplanan Dünya Öğrenci Konseyi, 17 Kasım'ı Çekoslovakya'daki ayaklanmaya göndermeyle Uluslararası Öğrenciler Günü ilan etti. Faşizme karşı savaşın kaderinin belirleneceği bir kesitte alınan bu karar, dünya gençliğine yapılmış bir seferberlik çağrısı anlamına geliyordu. Sovyetler Birliği'nin

öncülüğünde kurulan Dünya Öğrenci Konseyi daha sonra adını Uluslararası Öğrenci Birliği (IUS) olarak değiştirecek ve faşizmin kökünü kazımanın, ancak sermaye düzenini yıkararak mümkün olduğu iddiasıyla mücadelesini sürdürecekti.

Öte yandan, 1941'de Londra'dan yapılan çağrı, belki de en güçlü yankısını, on yıllar sonra, Albaylar Cuntası'nın çizimleri altında ezilen Atina'da bulacaktı. Takvim yaprakları 14 Kasım 1973'ü gösteriyordu. Atina Politeknik Üniversitesi, komünistlerin öncülük ettiği bir eylemle öğrenciler tarafından işgal edilmişti. Öğrenciler, 1967'den beri süren ABD destekli diktatörlüğün son bulmasını ve NATO'dan

çıkılmasını talep ediyordu. Üniversitede "Özgür Savaşçılar" adlı bir radyo kurarak, bütün Atina'ya yayın yapan öğrencilere halk da destek verdi. Halkın "özgürlük ve ekmek" özlemlerini dile getiren öğrencilere Cunta'nın yanıtı ise Uluslararası Öğrenciler Günü olan 17 Kasım'da Politeknik Üniversitesine tank sokmak ve ayaklanmayı kanlı bir şekilde bastırmak oldu. Gelgelelim, Politeknik ayaklanmasıyla birlikte Cunta büyük bir darbe aldı ve kısa süre sonra devrildi. "Özgür Savaşçılar" radyosundan öğrencilerin emekçi halka yaptığı şu çağrı ise unutulmadı: "Yunanistan halkı! Politeknik, diktatörlüğe karşı; bizim, sizin, ortak mücadelemizin bayrağını taşıyor."

ABD'Lİ KOMÜNİSTLER BAŞKANLIK SEÇİMLERİNİ DEĞERLENDİRDİ: Trump 'düzen'e karşı nasıl kazandı?

ABD'DE KOMÜNİST HAREKETİN BÜYÜMEKTE OLAN İKİ TEMSİLCİSİ, SEÇMENİN YÜZDE 49,7'SİNİN SANDIĞA GİTMEDİĞİ BAŞKANLIK SEÇİMLERİNİ VE TRUMP'IN BAŞKANLIĞININ AMERİKAN İŞÇİ SINIFI İÇİN NE ANLAMA GELDİĞİNİ DEĞERLENDİRDİ.

Donald Trump'ın geçtiğimiz hafta tamamlanan 2016 Amerikan Federal Seçimi'nden zaferle çıkması ABD'de ve dünyada büyük yankı buldu. Büyük sermaye gruplarının ve medyanın Clinton'a açık desteğine rağmen Trump'ın seçilmesi şaşkınlık yarattı. Trump'ın beklenmedik zaferi, hem ABD'de bir süredir derinleşen toplumsal ve siyasi krize işaret ediyor, hem de bizzat krizi derinleştirme

potansiyeli taşıyor.

Seçim sonuçları, içeride, sistemin kitlesel hoşnutsuzluğu masnetmedeki başarısızlığının önemli bir göstergesi oldu. Seçmenin %49,7'si sandığa gitmedi. Dahası, seçim akşamından itibaren yüzbinlerce insan Trump'a karşı sokağa çıktı. Clinton'un "düzen"le özdeşleştirilen seçim kampanyasına karşılık Trump, kimi zaman kendi partisinin elitlerini de karşıya almak hasasına,

alışılmadık vaatlerde bulundu. Suriye politikası, Rusya'yla ilişkiler, büyük finans tekellerine karşı uygulamalar, 3 milyon kayıtsız göçmenin sınır dışı edilmesi ve NATO'ya ayrılan kaynakları yeniden düzenlemek gibi pek çok başlıkta dile getirdiği vaatlerin ne kadarının hayata geçeceğini zaman gösterecek. Ancak seçimler biter bitmez NATO üyesi ülke temsilcilerinin endişelerini dile getirmeye başlaması bile,

ABD'nin dış siyasette bir süredir yaşadığı tıkanmayı kolay kolay aşamayacağını göstergesi gibi.

Amerikan komünist hareketinin büyümekte olan iki hareketinin temsilcilerinden, Donald Trump'ın beklenmedik zaferinin nedenlerini ve seçim sonuçlarının Amerikan işçi sınıfı açısından ne anlama geldiğini değerlendirmelerini istedik.

■ Ahsen Akdal

Donald Trump nasıl ABD başkanı oldu?

BrianBecker - Party for Socialism and Liberation

Hillary Clinton daha fazla oy aldıysa da, 2016 seçimlerinin galibi Donald Trump oldu. Kafa karıştırıcı ve tuhaf bir durum. Tuhaflığın temelinde ABD Seçim Kurulu sistemi (electoralcollege) yatıyor. Bu çağ dışı kurum, Amerikan kapitalizminin baskın kanadı oldukları dönemde köle sahiplerinin çıkarlarına hizmet eden bir sistemin parçasıydı.

535 üyeli Seçim Kurulunun belirlenmesinde Güney eyaletleri ve görece az nüfusu taşra eyaletlerine avantaj sağlayan bir ağırlıklı oran kullanılıyor. Sistem şöyle işliyor: Bazı eyaletlerin, örneğin Kaliforniya ve New York oylarının hatırı sayılır bir kısmı Demokrat Parti'ye giderken, Güney ve Orta-Batı eyaletleri Cumhuriyetçilere oy veriyor. Bunların dışında, "salıncak eyaletler" denilen ve daha kararsız seçmenlerin yaşadığı 13 kadar eyalet daha var. Bu salıncak eyaletler, seçim sonuçlarının belirlenmesinde esas önemli bölgeleri oluşturuyor. Trump, bu

eyaletlerde ucu ucuna kazanmış bulunuyor.

Soru şu: Irkçı, cinsiyetçi, yabancı düşmanı ve kötü şöhret konusunda açık ara liste başı milyarder bir TV starı olarak Trump, üstelik mevcut düzenin ve egemen sınıfın desteği olmadan seçimleri nasıl kazanabildi?

Clinton'un mağlubiyetinin en büyük sebebi Demokrat Parti seçmeninin sandığa gitmemesidir. 2012'de Obama ile Romney'in yarıştığı seçime katılan Demokrat Parti seçmeni, 2016 seçimlerine katılanlara göre 6 milyon fazlaydı.

Özetle Trump, Demokrat Parti'nin ve Wall Street elitlerinin, ülkenin geniş emekçi kesimlerini ilgilendiren sorunlara işaret etmekteki mutlak başarısızlığı yüzünden iktidara geldi. Bunlar, kendi tabanları dahil seçmenlerin büyük kısmını garanti oy olarak gördüler. Bernie Sanders, Trump'ı genel seçimlerde ezebilirdi. Ancak düzenin elitleri Sanders'ın muhalif kampanyasını engellediler ve statükonun temsilcisi bir adayı desteklediler. Bu arada işçi sınıfını temsil eden gruplara inanılmaz

bir küstahlıkla davrandılar. Neticede ırkçı ve cinsiyetçi Trump'a oy veren Latin ve Siyahi Amerikalıların sayısı, 2012 seçimlerindeki Cumhuriyetçi aday Romney'e oy verenlerin sayısını geçti.

İşçi sınıfının önemli bir kesimi Trump'a oy verdi, zira ülkedeki idari bölgelerin %93'ü 2009 krizinden öncesine göre daha yoksul hale gelmişti. Obama döneminde borsanın toplam değeri üç katına çıkarken ücretler sabit kaldı ve artan gelir adaletsizliği gözle görülür hale geldi. Bernie Sanders'ın Demokrat Parti içindeki çıkışını mümkün kılan duygu buydu ancak önünü kestiler. Sanders'ı Temmuz ayında alt eder etmez, Clinton'un söylemi iyice sağa kaydı. O günden seçimlere kadar dönen ana akım tartışmalarda işçi sınıfının ve yoksulların yüzleştiği önemli meselelere dair anlamlı tek kelime edilmedi.

Seçim sonuçları, salıncak eyaletlerde önceden Demokratlara oy veren işçi sınıfı mensuplarının sandığa gitmemesiyle yakından ilişkili. 2008 ve 2012'de Obama'ya oy veren milyonlarca

yoksul ve ezilen genç işçi, Wall Street'in ve Washington'un çürümüş siyasi düzeninin temsilcisi Clinton'da zerre kadar umut görmedi. Dahası, Clinton Irak işgalinin ve NATO'nun Libya operasyonunun mimarı olarak görülüyordu. Çevresini George W. Bush'un neo-con elitleriyle doldurmuş olması da milyonlarca savaş karşıtı Amerikalının, Trump'a şiddetle karşı çıkmalarına rağmen üçüncü partilere oy vermelerine yol açtı.

Neticede milyonlarca emekçi sisteme yabancılaşmış durumda. Katılım oranlarının düşüklüğü ve seçim gecesi Trump'a karşı sokağa dökülen yüzbinler bunun en açık göstergesi. PSL olarak bizim de örgütleyicisi olduğumuz ANSWER Koalisyonu, bu eylemlere katılıyor ve yaşanan sorunların baş sorumlusunu olarak Amerikan kapitalizmine işaret ediyor. Düzenin ikiyüzlülüğünü, Clinton ile Trump arasındaki mesafenin sanılandan kısa olduğunu anlatıyor. ANSWER, Trump'ın iktidarı devralacağı 20 Ocak 2017 günü Washington DC'de büyük bir eylem düzenleyecek.

İşçi sınıfı açısından değişen bir şey yok!

Greg Godels - Marxism-Leninism Today

8 Kasım seçimlerinin en büyük kaybedenleri, medya yorumcuları, seçim danışmanları, anket firmaları ve iki büyük parti, yani Cumhuriyetçiler ile Demokratlar oldu. Donald Trump'ın seçilmesi, milyar dolarlık seçim endüstrisinin, zengin kesimlerin çoğu tarafından arzulanan ve beklenen sonuçları üretmede başarısız olduğunu gösterdi. Trump, rakibine verilen ancak belirleyici olmayan çok yönlü desteğe rağmen kazandı: Büyük şirketlerden gelen devasa bağışlar, Clinton yanlısı medyanın saldırgan kampanyası, Clinton'un şatafatlı kampanya aygıtı, hâlâ oldukça popüler olan mevcut Başkan'ın desteği ve parti destekçilerinin demografik avantajları.

Demokratlar, seçmen nezdinde neyin önemli olduğunu iyi okuyamadıkları için kaybettiler. Seçmen tercihlerinde en popüler eğilim "gereken değişimi gerçekleştirebilecek" bir aday arayışıydı ve bunu takip eden eğilimi sayıca neredeyse ikiye katlıyordu. Clinton, bunun yerine "deneyim" ve "süreklilik" vaat etti.

Seçmenlerin neredeyse %70'i ya hükümetten "memnun değil"di ya da ona öfkeliydi. Seçmen nezdinde Clinton, yaklaşık yirmi yıl-

dır halka karşı soğuk ve ilgisiz federal hükümetin üst kademe yöneticileriyle özdeşleştirilmişti. Gerçekten de, "halka uzak ve mesafeli hükümet" imajına Hillary Clinton kadar denk düşen bir başka siyasi figür olmamıştır.

Seçmenlerin %62'si ekonomik durum hakkında "çok iyi değil" ya da "kötü" diye düşünüyordu. Clinton ise 2007-08 krizinden sonraki "toparlanmayı" övmekle meşguldü. Dahası, yanıltıcı istihdam rakamlarıyla, işçi sınıfı cephesinde yaşanan kayıpların (iş kaybı, ev kaybı, sosyal hak kaybı vs.) üstünü örtmeye çalışıyordu.

İşin ironik tarafı, Clinton'un parti içindeki başat rakibi, Bernie Sanders seçilseydi, muhtemelen Demokrat Parti seçim kampanyasında bu meselelere işaret ediyor olacaktı. Ancak büyük sermayenin hakimiyetindeki Demokrat Parti elitleri, başkanlığa giden yolda zafere ulaşma ihtimali olan bu biraz asi orta karar sosyal demokrat siyasetçinin korkakça önünü kestiler.

Trump seçmenin rahatsızlığını, sıkıntısını ve öfkesini kurnazca istismar etti. Elitler ve medya tarafından ihmal edilen ve aşağılanan seçmen gruplarına coşkulu, kimi zaman da çelişkili vaatlerde bulundu. Yabancı düşmanı

ve ırkçı duyguları körüklerken, bir yandan da Cumhuriyetçi Parti'nin halinden memnun elitlerini kışkırtıyordu. Trump, teatral rezaletlerini medyanın dikkatini çekmek ve kendini ana akım siyasetçilerin yavanlığından farklılaştırmak için kullandı. İzlediği yol, en az eski İtalya başbakanı Berlusconi'ninki kadar demagogik ve soytanca oldu: Bir eğlence olarak siyaset.

Tekelci sermaye, parasını Hillary Clinton'a yatırıncıken, Donald Trump ile ilişkilerini hızlıca onarma yoluna gidecektir. Küresel menkul değer piyasaları Trump'ın zaferini takiben bulanır gibi olduysa da, durum hızla toparlandı ve eski haline döndü. Neticede, Trump da, tıpkı Clinton gibi, büyük şirketlerin çıkarlarına hizmet edecek. Dolayısıyla malum sınıf Trump'ın sınıf karakteri konusunda şüphe duymuyor.

Amerikan halkı açısından bu seçim, iki partili sistemin derinleşen bir krizi ve iyice çürümesi anlamına geliyor. Halkın çıkarları için seçilmiş kamu görevlileri arasındaki mesafe bugün kapatılamaz hale gelmiştir. Özetle mevcut haliyle seçim sonucu işçi sınıfına hiçbir şey kazandırmadı. Demokrat Parti adayı seçilmiş olsaydı da durum farklı olmayacaktı.

TRUMP İLE AB'DEKİ ŞOKUN DALGALARI DAHA BİR GÖRÜNÜR OLDU

Liberal demokrasi için silahlanma

SOSYALİZMSİZ AVRUPA'DA SEÇKİNLERDEN NEFRETİN NE GİBİ SONUÇLAR VERECEĞİNİ, EN SON HİLLARY CLINTON'IN ALDIĞI YENİLGİ AÇIĞA ÇIKARMIŞ OLDU. KORKUNÇ BİR PARASAL BİRİKİM VAR, AMA BUNLARIN REEL KARŞILIĞI YOK VE BU BİRİKİM HİÇBİR BİÇİMDE ÇALIŞAN-ÇALIŞAMAYAN ALT SINIFLARA SIZMIYOR.

İngiltere'de halkın AB'ye reddiye çıkardığı yaz başındaki "Brexit" oylamasından sonra, ikinci büyük şoku Donald Trump'ın ABD başkanlığını kazanmasıyla yaşayan Almanya Avrupası, pul pul dökülüyor. Berlin-Paris-Brüksel hattı, geçici olmasını umut ettiği bir şaşkınlık döneminden geçiyor. Alman siyaset sınıfı, özellikle iş dünyasının nabzını temsil ettiği için olmalı, ABD'deki seçimi belirgin bir soğuklukla karşılamayı, hatta bu uzaklığı diplomasi sınırlarını zorlayan bir sertlikle dile getirmeyi tercih etti. Berlin, kendisini toparlamaya çalışıyor. Zor.

Çünkü Berlin, ne Brexit İngilteresi'nin ne de Trump ABD'si'nin, yoğun bir sanayi yitiminden sonra bu hallere düştüğünü, Almanya'nın bu iki

ülkeyi dış ticaret üzerinden epey bir söğüşlediğini ("serbest ticaret") duymak istemiyor. Sanayisizleşme, önce şaşkınlığa sonra da, sosyalizmden geriye kalmış dünyanın bu metropollerinde, yoğun bir sağcı saldırganlığa, açık faşizan reçetelere kapı açtı.

Parça pinçik Avrupa'yı belki ABD'den de zor zamanlar bekliyor. Örneğin Avusturya'da birkaç hafta sonra Trump'ı aratmayacak ve faşist zihniyetle akrabalığı ortada sağ popülist bir politikacı, devlet başkanı olabilir. FPÖ'nün yıldızı Norbert Hofer'in 4 Aralık'ta Avusturya'nın en üst düzey temsilciliğine oturacak olması, özellikle Donald Trump'tan sonra kimse için sürpriz olmayacak. Viyana'daki böyle muhtemel bir sıçramayı birkaç ay sonra Hollanda'da Geert Wilders ve Fransa'da

Marine Le Pen'in seçim başarıları takip edebilir. AB'nin hegemon gücü Federal Almanya'da da 2017'nin güz aylarında yapılacak genel seçimlerde sağ popülist AfD'nin büyük bir atak yapması bekleniyor. Sistem o kadar çaresiz ki, Angela Merkel bu seçimlerde de sahneye sürülüyor.

Avrupa'nın birçok ülkesinde, özellikle Doğu Avrupa'da sağın büyük atılımlarının Donald Trump ile daha hızlanacağı anlaşılıyor. Büyük finans krizi bir türlü önlenemiyor, tersine, giderek derinleşiyor. Öte yandan az sayıda ailede ("Yüzde 1") toplanan acımasız zenginlikle at başı giden yoksulluğun ("Yüzde 99"), çözüm olarak etnik milliyetçiliği ve dinciliği tetiklediği anlaşılıyor. Bu da refah şovenizmiyle birleşerek liberal Avrupa demokrasisi-

nin dağılmasını hızlandırıyor.

Gerçekten de neoliberal delirme, yoksullaşmanın ve kendisini uçurumun kenarında görmeye başlayan alt orta sınıfların kışkırtılmasını kolaylaştırdı. Yukarıdaki yüzde 1'lik oligarklara ve ne yazık ki sosyalistlere, tutunamayan milyonların düşmanca bir hınç ve hırsıyla baktığı gözleniyor. Kültür endüstrisi, din, milliyet ve pornografiyle cahilleştirerek sürüleştirmeye çalıştığı halkları krizde böyle kullanabileceğini başından beri biliyordu.

Sosyalizmsiz Avrupa'da seçkinlerden nefretin ne gibi sonuçlar vereceğini, en son Hillary Clinton'ın aldığı yenilgi açığa çıkarmış oldu. Korkunç bir parasal birikim var, ama bunların reel karşılığı yok ve bu birikim hiçbir biçimde çalışan-çalışamayan alt

ilgili çağrılarıydı. Klasik sağcılar, hemen tutum almayı başardı: Federal Savunma Bakanı Ursula von der Leyen, Trump'ın olumsuz bir karşı resim verdiğini, bu sayede de Alman-Avrupa askeri yapılarının geliştirilmesine hizmet ettiğini yazdı. AB Komisyonu Başkanı Jean-Claude Juncker, AB'nin ABD'den daha aşağıda olmadığını ve eşit haklara sahip taraf kimliğiyle Atlantik ötesiyle işbirliği yapabileceğini ancak bunun için bir "Avrupa Ordusu"na da sahip olması gerektiğini belirtti. AB Komiseri Günther Oettinger, bir başka sağcı, AB'nin kendisini ABD'nin küçük kardeşi saydığı zamanların artık geçtiğine işaret etti.

Başkaları da var: Berlin hükümetine sürekli rapor hazırlayıp yayınlar yapan kurumlardan Alman Dış Politika Derneği (DGAP), liberal demokrasinin savunulmasının güncel görev olduğunu, bu yüzden AB'nin dış ve savunma politikalarında "sorumluluk alması gerektiğini" hatırlattı. Bir başka Berlin'le yakın ilişki içindeki vakıf, SWP (Bilim ve Siyaset Vakfı), çeşitli açıklamalarında Avrupa ve Almanya'nın artık sahneyi tümüyle ABD'ye bırakamayacağını kaydetti. Yugoslavya felaketinde adı geçenlerden, şimdilerde Münih Güvenlik Konferansı Başkanı Wolfgang Ischinger de Avrupa'nın orduya daha çok yatırım yapmasını isteyen bir yazı yazdı. Ischinger, Avrupa'nın, bulunduğu yerin hakkını vermek istiyorsa bu yatırımlardan kaçamayacağı görüşünde. Verdiği örnek: 1980'lerin sonunda Federal Almanya, bütçesinin yaklaşık yarısını dış ve güvenlik politikalarına ayırıyordu. Bugün bu oran, Ischinger'e göre, bütçenin sadece onda biri. Derdiğini anlamak zor değil. Ne mi oluyor?

Şu: Alman siyaset sınıfi, bu tür bir yatırım artışına Trump'tan sonra pek itiraz edemeyecektir. Buna "solcuları" da dahil. Donald Trump'ın birçok yolu düzlediği ve düzleyeceği, Avrupa'nın askeri yapıları güçlendirmesinin kimseyi rahatsız etmeyeceği anlaşılıyor. Sonuçta, Almanya Avrupası ya da AB kapitalizmi, tüm kurumlarıyla, Berlin'in sadece Atlantik ötesiyle ilişkilerde değil, dünyanın nasıl düzenleneceği konusunda da görüş oluşturması, fikir geliştirmesi konusunda kararlı.

Aslında Berlin'in, Trump'ın

seçilmesiyle birlikte AB'nin askeri yapılarını güçlendirme turlarına yönelmesi bir zorunluluk kabul edilebilir. Almanya Avrupası, liberal demokrasiyi ancak orduyla savunabileceği söylemini sevmiş, bu anlamda da Trump'tan aldığı eli değerlendirmeye hazır görünüyor. Ama sadece bu açıdan bakınca böyle bu. Herkes krize savaş ekmeğe meraklı bir profil veriyor. Ne biçeklerini pek bilmedikleri söylenebilir. Avrupa egemenleri bunu, liberal demokrasiyi korumak adına yapıyor.

Ancak Donald Trump, Berlin ile Washington arasında bir faz farkı olduğunu bir kez daha vurguladı. Bu da normal, çünkü Alman sanayiciler kutsal serbest ticaretin ne anlama geldiğini, hangi kesime yaradığını iyi biliyor. Trump'ın ABD iç pazarını korumak için gümrüklerle oynamaya niyeti, Alman ihracatçıları korkuttu. Çünkü Alman ekonomisi ihracat üzerinde yükseliyor ve Alman mallarının en büyük dış pazarı ABD'de. Dolayısıyla SPD Başkanı ve Federal Ekonomi Bakanı Sigmar Gabriel'in, Trump için, "otoriter ve sovenist bir enternasyonalin öncüsü ve Erdoğan, Le Pen gibi sağ popülistlerle akraba olduğunu" öne çıkararak, neredeyse ağzına geleni söylemesinin maddi bir temeli de yok değil.

Zenginlik başa bela: Alman plütokrasisi, bir belirsizlik haftasından geçiyor. Almanya geçen yıl ABD ile dış ticaretinde 55 milyar avro fazla vermişti. Daha Trump gelmeden, bu yılın ilk yarısında Almanya ile ABD arasındaki ticaret hacmi, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 7 gerilemişti. Bu eğilimin nereye açılacağı bilinmiyor. Herkes birbirinin ayağına basmaya başladı çünkü. Volkswagen, Siemens, Deutsche Bank gibi devlerin ABD'de aldığı ekonomik darbeler, ceza tehditleri, belki de sadece bir başlangıç.

TRUMP "CİDDİYETİ"

Tam bu noktada, Berlin'in Trump yönetimiyle hiçbir bağ kuramadığının ortaya çıkması, ortamı iyice gerdi. Washington'daki Alman büyükelçisinin Trump çevresi ve danışmanlarıyla bağlantı kuramamış olması, siyaset sınıfı için ek bir tedirginlik kaynağıydı. Örneğin, Frankfurt merkezli bir "barış ve çatışma araştırmaları" kurumu, HSFK, bazı uzmanları üzerinden Donald Trump'ın etrafında ciddiye alın-

bilecek kimsenin olmamasından yakındı.

Servet dağılımındaki korkunç farkların, toplumları dağıttığı bir dönemde, halklar kapitalistik güdülerle, çok tehlikeli adımlara destek vermeye çağrılıyor. 1930'lar ABD'si'ni ve hatta Avrupası'nı andıran bir kaos kablosu çıkarana analistler var. ABD ve AB'deki "tutunamayanlar", her şeylerini yitirdiklerini anlıyorlar, sokaktaki insan her şeyin daha da kötüleşeceği inancında. Elitlere, zenginlere ve siyaset sınıfına, kısacası tüm yerleşiklere öfke büyüyor. Bankalardaki trilyonların kendilerine hiçbir yarar sağlamadığını, ama bu bankaların kendi paralarıyla kurtarıldığını bilen milyonlarca Avrupalı, yönetenlerin de çaresizliğine tanık oluyor. Yönetilenler yönetilemediklerini, yönetenlerin densizliklerinden çıkıyorlar.

1930'larla kurulan paralellikler çok da haksız değil. Ama o yıllarda dünyada sosyalist ve somut bir karşı model vardı. Şimdi böyle bir güçlü model yok. Kapitalizm, sosyalist bir tehdidin olmadığı koşullarda yüzyıllar sürebilecek bir bataklık da kurabileceğini bilenlerin rejimidir.

Donald Trump sonrasında, AB'nin Trump'ları da art arda sahne alacak gibi görünüyor. Ama Atlantik'in ne ötesinde ne de bu kıyısında, bu tür popülizmlerin oligarşilere nefes aldırması mümkün değil. 1930'lar korkunç bir savaşa açılmış, uluslararası ekonomik ve siyasi kriz böyle "çözülmüştü". Şimdilerdeki krizin o savaşı aratacak barbarlıkta bir cehennem taşlarını döşediğini düşünmek abesle iştigal sayılmamalıdır.

Demek ki, barış hareketine küresel saldırı da bir zorunluluk. Türkiye'de olduğu gibi yakında savunulması için ordular kurulması istenen liberal AB demokrasilerinde de böyle saldırıların gündeme gelmesi, kimseyi şaşırtmayacak. Barış için savaşmanın, sosyalizmi kurmak anlamına geleceği bir sıkışmadan söz ediyoruz. Laiklik diyebilme için bile sosyalist politikalara onay vermek gibi bir şey bu. Sıkışan genişler. Ama ne zaman ve nasıl bir patlamaya? Nasıl bir sonuçla? Dünyanın ve AB'nin lanetlilerine bir kez daha savaş açıldığını anlıyoruz Trump şoku sayesinde...

■ Osman Çıtsay

sınıflara sızıyor. Deflasyona evrilmiş enflasyonsuzluğun nedenlerinden biri de bu zaten. İşsizlik sözde geriliyor, ama çalışanlar daha da yoksullaşılıyor. Asıl önemli, sağ popülizm, mülteci sorunuyla birlikte liberal demokrasilere mayınlar serpiştirerek yaygınlaşıyor.

Avrupa bir sürü cüce Trump'ın iktidar oyununa kendilerince katılarak daha da etkili olmasına yol açabilir. Sağ popülistler ve karşıtları açısından, kapitalizmin ve demokrasinin her yerde deva olduğu konusunda bir görüş ayrılığı yok nasılsa...

AB ORDUSU ŞART

Ama gerçekten dikkat çeken bir konu, Trump'ın seçimiyle birlikte yönetenlerin AB'nin askeriştirilmesi veya ordulaşmasıyla

Yunanistan Komünist Partisi, Syriza hükümetinin yasağını tanımadı. Obama Yunanistan'da protestolarla karşılandı.